

en kinvlok waren dun, en lieten den geestigen trek om mond en kin volkomen recht weervaren. Hij was zeer eenvoudig in zwart laken gekleed, met een platten kraag van smetteloos wit linnen. Naast Bredero scheen hij klein in gestalte, mocht ook de lijder, met zijn gebogen hoofd, gele gelaatskleur en slependen tred als in het niet verzinken bij de fiere kracht, die van Vondel uitstraalde bij ieder woord, ieder gebaar, iedere handeling.

Zoodra hij Gerbrand de hand had gedrukt, leidde hij hem naar zijn leunstoel bij het venster. Zijn blik verried innige deelneming, zijne stem klonk opgeruimd en vast, toen hij antwoordde:

— „Mij kwelde de begeerte je eens te komen toespreken, uit oorzaak, dat ik tot nu toe verzuimde mij tot uwent te begeven. De joffrouwe Van Tongerlo heeft mij, leider! zooveel kwaad nieuws vertrokken, dat mijn gewisse mij porde niet langer thuis te blijven!”

Hildegond had met groote hoffelijkheid gezorgd, dat Vondel een leunstoel vond bij de schrijftafel van haar broeder. Gerbrand scheen uiterst tevreden over dit bezoek. Zijn oog zag met opgewektheid in 't rond, zijn oor hing aan elk woord, dat Vondel sprak. Deze had groote zelfbeheersching noodig, om het gevoel van verbazing en schrik over het diepvervallen uiterlijk van den vroeger zoo onstuimigen, zoo levenslustigen Bredero te onderdrukken. Zijne eerste vragen en antwoorden waren uiterst eenvoudig. Daar hij het letterkundig leven van den dag nog niet volkomen medeleefde, kon hij Gerbrand weinig nieuws mededeelen. Deze vroeg hem alleen, of hij geen nieuw drama voor de Lavendelbloem of de Academie zoude onder handen nemen.

— „Wij beleven dangereuse tijden!” — antwoordde Vondel. — „Ik hebbe mij met eenige overzettinge onledig gehouden — maar principaallijk ter studie der Latijnsche tale aangeord. Het Latijn is voor poëten en patriotten, leider! nu niet meer te ontberen. Dagen van fellen strijd zullen aanbreken. Het zal den Arminianen op den kap druipen!”

Bredero glimlachte snel, terwijl een flikkerlicht door zijne, nu wijdgeopende oogen schoot.

— „Ik zal den uitslag van den strijd niet meer beleven!” — zeide hij kalm. — „Maar van u, Vondel! verhoope ik, dat je niet zult apointeeren op genade of ongenade, als de Gomaristische kerkelijke hanen victorie kraaien!”

— „Je zegt de fijne waarheid!” — antwoordde Vondel bedaard en waardig. — „Mij steekt de walg van den overmoed der kerkelijke oproermakers, mocht het ook mijn plicht zijn om der wille van den vrede geduldig te zwijgen. Dies balanst mijn gemoed, en neigt dikwerf tot groote melancholeusheid!”

Gerbrand vleide het hoofd tegen den rug van zijn leunstoel, en zuchtte diep, terwijl hij eene opkomende hoestbui poogde te onderdrukken.

Hildegond stond zwijgend bij het venster, en wisselde snel een blik met Vondel. Deze boog zich tot Bredero over, en zeide met groote ontroering in zijne stem:

— „Het past mij kwalijk van mij zelve te spreken, nu ik u zoo lijdend